

I U 1128/2017-29

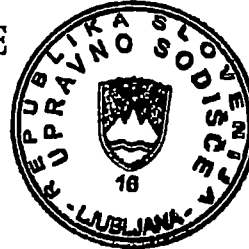
ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRavno sodišče RS, LJUBLJANA

30. 10. 2018

UPRavno sodišče
Republike Slovenije

Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki dr. Boštjan Zalar kot predsednik ter mag. Damjan Gantar in Andrej Kmecl kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Klavdije Škrlec kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: dr.

ki ga zastopa Odvetniška družba Pirc Musar & partnerji, o.p., d.o.o., Likozarjeva 14, Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper 2. in 3. točko izreka odločbe Informacijskega pooblaščenca št. 090-27/2017/7 z dne 18. 4. 2017 in 1. točko izreka delne odločbe Fakultete za upravo št. 90000-4/2015-26 z dne 19. 1. 2017,

na seji 30. oktobra 2018

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Prvostopenjski organ je z izpodbijano delno odločbo delno ugodil zahtevi prosilca iz Slovenske tiskovne agencije (v nadaljevanju STA) za dostop do avtorskih in podjemnih pogodb, sklenjenih v obdobju od 31. 12. 2004 do 10. 3. 2015 z, dr. dr. in tožnikom in je odločil, da se prosilcu posreduje fotokopije 433 pogodb tako, da se v vsaki pogodbi prekrije določene podatke, ki se nanašajo na posameznika, če se v posamezni pogodbi nahajajo (naslov, davčna številka, EMŠO itd.).
2. V obrazložitvi izpodbijane delne odločbe prvostopenjski organ med drugim navaja, da je po pregledu pogodb, ki jih je sklenil s tožnikom in ostalima dvema udeležencema, ugotovil, da je avtorske in podjemne pogodbe sklepal iz dveh razlogov. Eden od razlogov je izvajanje javne službe, pri čemer je šlo za izvedbo avtorskih del udeležencev, ki so sicer v delovnem razmerju s prvostopenjskim organom in ta dela po vsebini sodijo v okvir njihovih delovnih obveznosti iz pogodbe o zaposlitvi, vendar presegajo obseg tega dela po pogodbi o zaposlitvi. Drugo vrsto pogodb pa je sklepal iz razlogov izvajanja tržne dejavnosti, te pogodbe pa je sklepal za izvedbo avtorskih del stranskih udeležencev, ki so sicer v delovnem razmerju s prvostopenjskim organom, vendar pa ta dela niti po vsebini niti po obsegu ne sodijo v okvir njihovih delovnih obveznosti iz pogodbe o zaposlitvi in je ta dela prvostopenjski organ potreboval za izvedbo naročil, ki jih je pridobil na trgu v pogojih proste konkurence. Za pogodbe, ki jih je prvostopenjski organ sklepal v zvezi z izvajanjem javne službe, je prvostopenjski organ zavezanec po 4. členu Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ). Določeni podatki iz teh pogodb predstavljajo izjemo od prostega dostopa in sicer gre za podatke, ki se nanašajo na posameznika, ki je z imenom in priimkom nedvomno določljiv. Gre za izjemo iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Nadalje prvostopenjski organ ugotavlja, da je treba uporabiti določbo 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki določa, da se ne glede na določbe prvega odstavka tega člena dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev. Ker so bila sredstva za plačilo od pogodb izplačana iz javnih sredstev, se dostop dovoli, tudi do imen in priimkov, kar pa ne velja za druge osebne podatke. Določene pogodbe pa se nanašajo na izvajanje tržne dejavnosti in je za tovrstne pogodbe prvostopenjski organ zavezanec iz 4.a člena ZDIJZ, ki se nanaša na informacije javnega značaja v primeru poslovnega subjekta pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava. Ker ta del akta ni predmet tožbe, sodišče v tem delu akta ne bo podrobneje povzemalo.
3. Tožnik se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožil, drugostopenjski organ pa je njegovo pritožbo zoper 1. točko izreka delne odločbe prvostopenjskega organa zavrnil, zavrnil pa je tudi zahtevo za povrnitev stroškov postopka. V

drugostopenjski odločbi tožena stranka med drugim navaja, da je tožnik (in ostali pritožniki, ki so se pritožili zoper prvostopenjsko odločbo) v pritožbi navedel, da bi bilo potrebno zahtevo zavrniti na podlagi petega odstavka 5. člena ZDIJZ, ki se nanaša na zavrnitev zahteve zaradi zlorabe pravice. S tem v zvezi drugostopenjski organ ugotavlja, da noben udeleženec ni v postopku pred izdajo prvostopenjske odločbe navedel nobenih dejstev in dokazov, na podlagi katerih nasprotuje posredovanje dokumentov prosilcu, čeprav so bili že udeleženi v postopku na prvi stopnji in so tudi priglasili stransko udeležbo v postopku. V upravnem postopku, ki je dvostopenjski, je določena prekluzija navajanja dejstev in dokazov in sicer tretji odstavek 238. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP) določa, da pritožnik v pritožbi lahko navaja nova dejstva in nove dokaze, vendar mora obrazložiti, zakaj jih ni navedel že v postopku na prvi stopnji. Nova dejstva in novi dokazi se lahko upoštevajo kot pritožbeni razlogi le, če so obstajali v času odločanja na prvi stopnji in jih stranka upravičeno ni mogla predložiti oziroma navesti na obravnavi. V konkretni zadevi pa udeleženci niso obrazložili, zakaj spornih dejstev oziroma dokazov niso navedli že v postopku na prvi stopnji. Nadalje v svoji obrazložitvi drugostopenjski organ med drugim navaja, da se v skladu s petim odstavkom 5. člena ZDIJZ prosilcu izjemoma zavrne dostop do zahtevane informacije, če prosilec z eno ali več funkcionalno povezanimi zahtevami očitno zlorabi pravico dostopa do informacij javnega značaja oziroma je očitno, da so zahteva ali zahteve šikanoznega značaja. Pritožniki so pri zahtevanju obstoja zlorabe pravice izhajali iz stališča, da je namen nadzora, ki ga omogoča ZDIJZ, usmerjen proti zavezancem po tem zakonu, cilj prosilca pa je nadzor nad pritožniki, kar je po njihovem mnenju v nasprotju z ZDIJZ. Tožena stranka ugotavlja, da je nesporno nadzorna funkcija ZDIJZ namenjena nadzoru nad zavezanci po ZDIJZ in prav zaradi tega se morajo posamezniki, ki stopajo v poslovno razmerje s takšnimi subjekti, zavedati, da ima pri tem izreden pomen nadzor javnosti in posledično, da so njihove pravice v takšnem poslovnem razmerju omejene. V konkretnem primeru je nesporno, da so bila sredstva za plačilo po pogodbah izplačana iz javnih sredstev in je nadzor javnosti na tem področju izrednega pomena. Da se javnost dejansko seznanila s podatkom o porabi javnih sredstev, je pomembno, da se seznanila s podatki o tem, kako in zakaj so bila porabljena javna sredstva. V tem okviru so javnosti dostopna tudi imena in priimki prejemnikov teh sredstev. Pritožniki so se v trenutku, ko so vstopili v poslovno razmerje s prvostopenjskim organom, mogli in morali zavedati, da obstaja možnost, da bo vložena zahteva za dostop do pogodb, ki so jih v ta namen sklenili. Na ta način pride do izraza nadzorna funkcija pravice dostopa do informacij javnega značaja, ki preprečuje slabo upravljanje. Izvajanje nadzorne funkcije ZDIJZ v tovrstnih primerih je neločljivo povezano z razkritjem določenih osebnih podatkov posameznikov, ki prejmejo javna sredstva od zavezanca po ZDIJZ. Poleg tega ni mogoče sklepati, da je prosilec pravico dostopa do informacij javnega značaja izvrševal v nasprotju z njenim namenom. Pritožniki se sklicujejo

na pretekli medijski pritisk, ki je bil posledica objave podatkov v aplikaciji Supervizor. Pri tem drugostopenjski organ navaja, da so se pritožniki sklicevali na dejanja medijev, ki s predmetno zahtevo niso povezana, poleg tega pa nikakor ni mogoče objektivno predvideti, da ima prosilec v zvezi z zahtevanimi informacijami takšen namen, kot mu ga očitajo stranski udeleženci. Zahteva prosilca, ki je kratka in jedrnata ter se nanaša zgolj na zahtevane informacije, po presoji drugostopenjskega organa ni takšne narave, da bi jo lahko opredelil kot šikaniranje. Šikanozne so namreč tiste zahteve, s katerimi želi prosilec organu ali tretji osebi na različne načine škodovati. V konkretnem primeru ni prišlo do konflikta dveh neizključujočih se pravic, kar pomeni, da predpogoj za opredelitev zlorabe pravice ni izpolnjen.

4. Tožnik v tožbi meni, da tožena stranka zmotno navaja, da je tožnik prekludiran glede pritožbenih navedb, ker jih ni podal že v postopku na prvi stopnji. Pritožbene navedbe tožnika so izključno pravna naziranja, za katera pravila o prekluziji ne veljajo. Vsaj dva prispevka, na katera se je se skliceval tožnik, sta povezana s prosilcem. Medijska gonja proti tožniku je splošno znano dejstvo in prosilec pri tem ni bil nobena izjema. Iz vsebine in narave prispevkov je jasno, da so usmerjeni proti tožniku in njegovim zaslužkom. Analiziranje in poročanje novinarjev o posameznikih, kjer in kadar ne obstaja javni interes, je v nasprotju z določbo 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Ravno to pa je tisto, kar je počel prosilec in sicer je želel poročati o tožniku, ki je povsem običajen univerzitetni profesor, ki je bil v obdobju, na katerega se nanašajo pogodbe, zadnji dve leti v pokoju. Tožnik je želel pridobiti podatke, da bi lahko poročal o dve do osem let starih prejemkih upokojenega profesorja, ki ni niti relativno javna oseba. Tožnik meni, da gre za poseg v njegove pravice do osebnega dostojanstva, varstva zasebnosti in osebnostnih pravic, varstva osebnih podatkov, pravico do zasebne lastnine in do svobodne gospodarske pobude. Iz pogodb, sklenjenih s posamezniki, objektivno ni mogoče napraviti zaključkov o porabi sredstev organa, možno je le napraviti zaključke o prejemkih teh posameznikov, med njimi tožnika. Tožnik predlaga, naj sodišče odpravi 2. in 3. točko izreka odločbe drugostopenjskega organa in 1. točko izreka delne odločbe prvostopenjskega organa in zavrne zahtevo prosilca, podrejeno pa, naj 2. in 3. točko izreka odločbe drugostopenjskega organa odpravi in vrne zadevo toženi stranki v ponovno odločanje, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka.
5. Tožena stranka v odgovoru na tožbo sodišču predlaga, naj dve tožbi, ki sta vloženi zoper isto odločbo, združi. Nadalje navaja, da tožnik neutemeljeno očita, da je tožena stranka zmotno navedla, da je tožnik prekludiran glede pritožbenih navedb, ker jih ni podal že v postopku na prvi stopnji. Pritožbene navedbe tožnika niso bile izključno pravna naziranja, ampak je tožnik v pritožbi navajal zlasti dejstva, ki se nanašajo na velik medijski pritisk in se v zvezi s tem skliceval na konkretne prispevke v medijih. Po vsebini gre torej za navajanje novih dejstev in novih

dokazov. Javno objavljeni članki in prispevki, na katere se sklicuje tožnik, nimajo takšne vsebine, da bi dosegala standard splošno znanih dejstev. Z razkritjem vsebine pogodbe se ne razkriva premoženjsko stanje tožnika, ampak gre zgolj za razkritje njegovih prejemkov, ki so javni na podlagi zakona. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

6. Sodišče je v postopek kot stranke z interesom pritegnilo prosilca, prvostopenjski organ ter oba ostala udeleženca upravnega postopka, to je dr.

dr. Na tožbo je odgovoril le prosilec, ki v odgovoru na tožbo navaja, da je STA na isti dan, kot so bile objavljene vesti iz novinarske konference Komisije za preprečevanje korupcije, objavila tabelarični prikaz vseh prejemnikov, ki so dobili več kot 200.000,00 EUR. Torej nikakor in v nobenem primeru ni bil tarča pisanja zgolj tožnik. Šlo je za splošno obravnavo problematik, v katerih so bili prejemniki najvišjih honorarjev omenjeni le v nekaterih prispevkih. STA v zvezi s tožnikom do sedaj ni objavila nobenega prispevka, ki bi bil neposredno povezan z njim ali uperjen zoper njega. Če je potekala kakršnakoli medijska gonja, je potekala kvečjemu na splošni ravni. Tožnik se je skupaj z ostalima dvema pritožnikoma znašel na vrhu seznama med prejemniki najvišjih honorarjev iz profesorskih vrst. V tem primeru gre vsekakor za nadzor nad porabo javnih sredstev.

7. Tožnik v pripravljalni vlogi navaja, da prosilca glede na vsebino zahteve ne zanima poraba javnih sredstev, pač pa zahteva individualizirane prejemke tožnika. Cena storitve, po kateri je tožnik za fakulteto opravljal pedagoško dejavnost, ne omogoča nadzora nad njeno primernostjo, saj javnost nima možnost primerjati siceršnje ceno za istovrstno storitev enako usposobljenega predlagatelja. Plače v javnem sektorju so javne po izrecni določbi Zakona o sistemu plač v javnem sektorju, ki ne bi bila potrebna, kolikor bi izjemo porabe javnih sredstev, podatkov v zvezi z delovnim razmerjem in javno funkcijo lahko razumeli tako široko, kot to predlaga tožena stranka. Sicer pa bi morala tožena stranka sama opraviti preizkus prosilčeve zahteve v smislu petega odstavka 5. člena ZDIJZ, ne da bi se tožnik na ta sploh skliceval.

K točki I izreka:

8. Tožba ni utemeljena.
9. Sodišče ugotavlja, da je v obravnavani zadevi prvostopenjski organ zahtevi prosilca v izpodbijanem delu odločbe ugodil, ker je ugotovil, da obstajajo okoliščine iz 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ. Iz tega določila izhaja, da se dostop do zahtevane informacije dovoli, v kolikor gre za podatke o porabi javnih sredstev ne glede na večino izjem, ki so določene v tem členu. Sodišče se v celoti pridružuje razlogom prvostopenjske in drugostopenjske odločbe glede tega,

da gre pri pogodbah, ki se posredujejo prosilcu, za take vrste informacijo, ki se nanaša na podatek o porabi javnih sredstev. Sodišče se glede tega v celoti pridružuje razlogom prvostopenjske odločbe, zato skladno z drugim odstavkom 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za odločitev. Sodišče zgolj poudarja, da je prvostopenjski organ pravilno ugotovil, da je za pogodbe, ki jih je prvostopenjski organ sklepal v zvezi z izvajanjem javne službe, zavezanec po 4. členu Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ) ter da so bila sredstva za plačilo od pogodb izplačana iz javnih sredstev.

10. V obravnavani zadevi je med strankama sporno predvsem vprašanje, ali je podana izjema iz petega odstavka 5. člena ZDIJZ, ki določa, da lahko organ prosilcu izjemoma zavrne dostop do zahtevane informacije, če prosilec z eno ali več funkcionalno povezanimi zahtevami očitno zlorabi pravico dostopa do informacij javnega značaja po tem zakonu oziroma je očitno, da so zahteva ali zahteve šikanoznega značaja. Po mnenju sodišča je tožena stranka pravilno ugotovila, da predstavljajo pritožbene navedbe o tem, da naj bi šlo za zlorabo pravice dostopa do informacij javnega značaja oziroma da naj bi bila zadeva šikanoznega značaja, nedovoljeno pritožbeno novoto. Skladno s tretjim odstavkom 238. člena ZUP se lahko nova dejstva in novi dokazi upoštevajo kot pritožbeni razlogi le, če so obstajali v času odločanja na prvi stopnji in če jih stranka upravičeno ni mogla predložiti oziroma navesti na obravnavi. V konkretnem primeru sodišče ocenjuje kot nesporno, da je bil tožnik pritegnjen že v upravni postopek na prvi stopnji, kjer je prigljal udeležbo. Tedaj ni navajal, da naj bi bile podane okoliščine za zavrnitev zahteve iz petega odstavka 5. člena ZDIJZ, zato tega tudi ni mogel navajati v pritožbenem postopku. Sodišče se namreč ne strinja s tožnikom, da naj bi šlo pri uveljavljanju te izjeme zgolj za pravno naziranje in ne za navajanje novih dejstev in novih dokazov. Ob vpogledu v pritožbo tožnika je namreč sodišče ugotovilo, da je pritožnik v pritožbi navajal, da je prosilec izvajal medijski pritisk, navajal je, da so mediji ponoreli ob objavi podatkov v aplikaciji Supervisor, skliceval se je, da so bili v aplikaciji objavljeni osebni podatki tožnika in skliceval se je na oddajo Odmevi. Sklicevanje na medije pa ni nič drugega kot navajanje določenih dejstev in dokazov in torej ne gre le za pravna naziranja. Pravna naziranja je dodatno zgolj utemeljil pri navajanju novih dejstev in dokazov. Torej glede na vse navedeno gre za nedovoljeno pritožbeno novoto in posledično temu tudi za neupoštevne tožbene navedbe v upravnem sporu v zvezi s tem, ali je podana izjema iz petega odstavka 5. člena ZDIJZ. Sicer pa se v zvezi s tem sodišče strinja z navedbo tožnika, da je potrebno na to izjemo paziti tudi po uradni dolžnosti, kar velja tako za prvostopenjski kot drugostopenjski organ, vendar pa prvostopenjski organ ni imel nobenega razloga, da bi glede na zahtevo prosilca

posebej ugotavljal, ali je ta izjema podana, saj iz zahteve prosilca ni razvidno, da naj bi bila zahteva šikanoznega značaja ali da naj bi šlo za zahtevo oziroma funkcionalno povezane zahteve z očitno zlorabo pravice do informacij javnega značaja.

11. Ne glede na to, da sodišče meni, da so tožbene navedbe v zvezi z obstojem izjeme iz petega odstavka 5. člena ZDIJZ neupoštevne, ker je bil tožnik že v upravnem postopku na drugi stopnji prekludiran, se vseeno pridružuje razlogom iz drugostopenjske odločbe glede tega, da ta izjema v nobenem primeru ni podana. Tudi v tem primeru sodišče ne bo ponavljalo vseh razlogov, ampak se zgolj sklicuje na utemeljitev v drugostopenjski odločbi glede obstoja te izjeme, in sicer, da nikakor ni mogoče ugotoviti, da ima prosilec v zvezi z zahtevanimi informacijami takšen namen, kot se mu očita, saj zahteva prosilca ni takšne narave, da bi jo lahko opredelili kot šikaniranje. Sodišče s tem v zvezi ne more slediti navedbam tožnika, da naj bi šlo šikanozno ravnanje v razmerju do tožnika zato, ker je bil tožnik že dve leti v pokoju in ker po trditvah tožeče stranke ni javna oseba. Treba je namreč upoštevati, da iz besedila tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ izhaja, da se dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev, kar pomeni, da čim gre za podatke o porabi javnih sredstev, je potrebno dostop do zahtevane informacije obvezno dovoliti in v tem primeru ni možnosti drugačne odločitve ZDIJZ namreč v navedenem določilu ne določa, da se dostop „lahko dovoli“. Pri tem ni relevantno to, s kom je zavezanec sklepal pogodbo, torej ni pomembna lastnost subjekta, s katerim je zavezanec pogodbo o porabi javnih sredstev sklepal, kar pomeni, da je tudi nepomembno, na katero obdobje se taka pogodba nanaša in kakšne so osebne lastnosti tistega, ki je ta javna sredstva prejemal. S tem v zvezi želi sodišče še poudariti, da prosilcu v postopku za dostop do informacij javnega značaja ni potrebno izkazovati namena, zakaj določeno informacijo potrebuje. Relevantno je le to, ali je informacija, ki jo zahteva, informacija javnega značaja v smislu definicij iz ZDIJZ, in ali ni podana katera od izjem, ki jih bodisi ZDIJZ bodisi specialni zakon opredeljuje. S tem v zvezi sodišče še pripominja, da je glede na upravno sodno prakso v zvezi z uporabo petega odstavka 5. člena ZDIJZ mogoče govoriti o zlorabi pravice ali pa o zahtevi šikanoznega značaja predvsem v odnosu prosilca do zavezanca in sicer, če bi šlo na primer za zahteve, s katerimi bi želel prosilec organu škodovati na primer z žalitvami, z vlaganjem velikega števila zahtev in z zahtevami za dostop do velikega obsega informacij ali če bi šlo za prekomerno zasipavanje zavezanca z delom in s tem oviranjem pri opravljanju nalog in podobno (na primer sodbi Upravnega sodišča RS opr. št. I U 1816/2016, II U 214/2016), kar pa ne izključuje tudi zlorabe pravice s strani prosilca v razmerju do drugih prizadetih strank v postopku.

12. Nerelevantne so tudi tožbene navedbe o tem, da naj bi bile kršene različne z ustavo zagotovljene pravice tožnika (iz 36., 37., 38., 33. in 74. člena Ustave RS), saj so te tožbene navedbe povsem nekonkretizirane in sodišče zato na njih niti ne more odgovoriti.
13. Sodišče se tudi ne strinja s tožbeno navedbo, da iz pogodb ni mogoče napraviti zaključkov o porabi sredstev organa, ampak le o prejemkih treh posameznikov. Čim gre namreč za prejemek določene osebe od organa, ki je razpolagal z javnimi sredstvi, to po drugi strani pomeni, da je organ ta javna sredstva istočasno odsvojil, torej da jih je porabil.
14. Nadalje sodišče v zvezi s sklicevanjem tožnika v pripravljalni vlogi na določilo 38. člena ZSPJS pojasnjuje, da navedeno določilo nima povezave z obravnavano zadevo. Navedeno določilo namreč govori o javnosti plač v javnem sektorju in o tem, kateri del plače je javen in kateri ne, v obravnavanem primeru pa prosilec ni zahteval podatke o plačah, ampak podatke o prejemkih na podlagi avtorskih in podjemnih pogodb.
15. Glede predloga, naj sodišče združi dva upravna spora zoper isto odločbo v en postopek, pa sodišče pojasnjuje, da tega ni storilo, saj je zaradi večje preglednosti, ker sta tožeči stranki različni, primerneje, da se zadevi obravnavata v ločenih postopkih.
16. Tožena stranka je pravilno odločila tudi, ko je zavmila zahtevo tožnika za povrnitev stroškov postopka, saj kot stranski udeleženec s pritožbo ni uspel, zaradi česar sam krije svoje stroške (prvi odstavek 114. člena ZUP).
17. Ker je odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo. Sodišče je v navedeni zadevi odločilo na nejavni seji brez glavne obravnave, ker je ocenilo, da dejansko stanje, ki je relevantno za odločitev o zadevi, to je obstoj pogodb, med tožnikom in toženo stranko ni sporno, pač pa je sporna le pravna presoja zahtevka za dostop do te pogodbe v z vidika določil ZDIJZ. V takem primeru pa prvi odstavek 59. člena ZUS-1 daje sodišču izrecno pooblastilo, da lahko v zadevi odloči tudi brez glavne obravnave, pri čemer tožnik glavne obravnave niti ni zahteval.

K točki II izreka:

18. Sodišče ni ugodilo zahtevi tožeče stranke za povrnitev stroškov postopka, ker skladno s četrtrim odstavkom 25. člena ZUS-1 trpi vsaka stranka svoje stroške, če sodišče tožbo zavrne.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 30. oktober 2018

Predsednik senata:
dr. Boštjan Zalar, l.r.

Ta presoja je soglasna z izvirnikom.
Podpis pristojne sodne osebe: